

วีรวัฒน์ มีสมยุทธ์ 2557: การแปรของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นอยุธยา
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์
ภาควิชาภาษาศาสตร์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: อาจารย์ชนิษฐา ใจมโน,
ปร.ด. 162 หน้า

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแปรของเสียงวรรณยุกต์และสัทลักษณะของ
วรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยาของผู้พูด 2 ช่วงอายุเพื่อนำข้อมูลมา
วิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดพระนครศรี-
อยุธยาในด้านการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของ
วรรณยุกต์เก็บข้อมูลเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาตรฐานโดยใช้คำเดี่ยวเลือกคำทดสอบจากคำ
ศัพท์ที่มีโครงสร้างพยางค์ปิด(CV(V)C)เท่านั้นการวิจัยในครั้งนี้ได้เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์
จากผู้บอกภาษาทั้งสิ้น 16 อำเภอ อำเภอละ 2 คน รวม 32 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 ช่วงอายุคือ
15 – 25 ปี และ 55 – 65 ปี โดยคัดเลือกอย่างมีเกณฑ์และถือว่าเป็นตัวแทนของผู้พูดภาษาไทย
ถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ผลการวิจัยแสดงว่า ยิ่งผู้บอกภาษามีอายุน้อยเท่าไร ระดับของเสียงวรรณยุกต์ยิ่งสูงขึ้น
มากเท่านั้น ตัวแปรทางสังคมคือเรื่องของอายุ มีอิทธิพลต่อการใช้วรรณยุกต์ดั้งเดิมโดยผู้บอก
ภาษาอายุ 55 – 65 ปี เป็นกลุ่มอายุที่ยังคงใช้วรรณยุกต์ดั้งเดิมอยู่ ส่วนกลุ่มผู้บอกภาษาอายุ 15
-25 ปี เป็นกลุ่มที่ใช้วรรณยุกต์รูปแปรมากที่สุด โดยบางวรรณยุกต์นั้นไม่มีการใช้รูปดั้งเดิม ซึ่ง
แนวโน้มของภาษาในอนาคตคาดว่าต่อไปนี้ลักษณะของภาษาถิ่นอยุธยาจะค่อยๆหายไป และจะ
ไม่มีการแบ่งภาษาถิ่นอยุธยาออกเป็นภาษาถิ่นย่อยภาษาในอนาคตของจังหวัดพระนครศรี-
อยุธยาคาดว่าจะกลายเป็นภาษาเดียวและมีถิ่นเดียวกันทั้ง 16 อำเภอและมีแนวโน้มที่จะกลายเป็น
ภาษาไทยถิ่นมาตรฐาน